

Η θεά Λάιμα παράστεκε αθέατη τον τοκετό κι έπλεκε την μοίρα του νεογέννητου. Η Ντέκλα φρόντιζε την κούνια του μωρού να πηγαίνει πέρα δώθε. Οι θεές μητέρες είχαν τον νου τους στα υπόλοιπα: Η Λάουκαματ, η μητέρα του χωραφιού, προστάτευε τα σπαρτά. Η Μέζαματ, η μητέρα του δάσους, καθοδηγούσε τα βέλη των κυνηγών. Η Λόπεματ, η μητέρα των οικόσιτων ζώων, δεν άφηγε τον λύκο να περάσει. Η Γιούρασματ, η μητέρα της θάλασσας, οδηγούσε τα ψάρια στα δίχτυα των ψαράδων. Η Βάζαματ, η μητέρα των ανέμων, έκανε να φυσά ούριος άνεμος. Η Ντάρζαματ, η μητέρα των κήπων, άπλωνε την προστατευτική σκιά της και φρόντιζε τα λαχανικά. Οι προσφορές τροφών στα σταυροδρόμια και στα δάση, των ανδρών κάτω από τις βελανιδιές, των γυναικών κάτω από τις φλαμουριές, είχαν πιάσει τόπο.

Ήταν το 1606 και οι Ιησουίτες ιεραπόστολοι που βρέθηκαν μπροστά στις θυσίες είχαν μείνει άναυδοι. Από αιώνες πίστευαν ότι στην Λετονία όλοι ήταν χριστιανοί. Κι ο Χριστός είχε νικήσει τον μεγάλο θεό, Περκούνα, και τον είχε εξοστρακίσει. Όμως, ο θεός Κερκλίσινγκ ήταν εκεί. Του θυσίαζαν ένα ζώο, βόδι, κότα, γουρουνάκι, ό,τι καθένας μπορούσε, αρκεί το σφάγιο να ήταν μαύρο, όπως το ήθελε. Στον θεό των αλόγων πρόσφεραν δυο πεντάρες και δυο ψωμιά. Κι αν υπήρχε, και λίγο λαρδί.

Από τον 13^ο αιώνα, ο χριστιανισμός είχε διαδοθεί στην Λετονία δια πυρός και σιδήρου καθώς τα γερμανικά ιεραποστολικά στρατεύματα είχαν εισβάλει στη χώρα και την είχαν ανασκάψει στο όνομα του Χριστού, με επισκόπους φεουδάρχες και το Τάγμα της Ρομφαίας επικεφαλής. Αργότερα, θα συγχωνευόταν με το Τάγμα των Τευτόνων Ιπποτών. Για πάνω από τριακόσια χρόνια, οι Λετονοί βαπτίζονταν στο όνομα του Χριστού φανερά και θυσίαζαν στους αρχαίους θεούς τους στα κρυφά. Στην παραλία, η λετονική γλώσσα είχε εξαφανιστεί. Στις όχθες του ποταμού Ντβίνα, ο Χριστός θριάμβευε. Στις ακρολιμιές, όμως, στα δάση και στους αγρούς της ενδοχώρας η λετονική γλώσσα μιλιόταν ελεύθερα. Η γερμανική μπότα δεν έφτανε ως εκεί κι ας ήταν ολόκληρη η Λετονία υποταγμένη στους σιδηρόφραχτους χριστιανούς.

Ψηλοί, ρωμαλέοι, με μακρύ πρόσωπο και γαλάζια μάτια, οι Λεττοί ανήκουν στην ομάδα των ινδοευρωπαϊκών φυλών που περιλαμβάνει τους Λετονούς και Λιθουανούς. Προηγήθηκαν στα μέρη τους από τους Σλάβους, με τους οποίους κατά κάποιους ερευνητές έχουν κοινή καταγωγή. Οι Λετονοί πρέπει να έφτασαν στον τόπο, στον οποίο έδωσαν το όνομά τους, γύρω στα 1300 π.Χ., εποχή κατά την οποία αναπτύχθηκε εκεί η κτηνοτροφία κι

εμφανίστηκαν εργαλεία και όπλα από ορείχαλκο. Νωρίτερα, στην περιοχή κατοικούσαν άνθρωποι που χειρίζονταν πέτρινα και κοκάλινα εργαλεία.

Αργότερα, οι Λετονοί αναμιχθηκαν με φυλές των Φίννων που εγκαταστάθηκαν στα βόρεια τους. Στους πρώτους μ.Χ. αιώνες, οι Κούριοι, Ζεργάλοι, Λατγάλοι, Σέλι και οι φιννοουγγρικές ομάδες των Λίβων συναποτελούσαν το έθνος των Λετονών. Ζούσαν κατά φυλές αγνοώντας τον πολιτισμό με τη μορφή οργανωμένου κράτους. Οι Λατγάλοι είναι αυτοί που έδωσαν στην περιοχή το δεύτερο όνομά της (Λάτβια). Σβήνουν με τον καιρό, όπως ήδη έχουν πάψει να υπάρχουν οι Λίβοι, καθώς η γλώσσα του (λιβονική) στα στροφές της 2^{ης} προς 3^η μ.Χ. χιλιετία μιλιέται από λίγους ψαράδες.

Ο χριστιανισμός πρωτοεμφανίστηκε στη Λετονία δειλά γύρω στον 10^ο αιώνα και ήρθε από τα ανατολικά καθώς στη Ρωσία αναπτυσσόταν η φεουδαρχία. Ντόπιοι φεουδάρχες ξεφύτρωσαν στην Ανατολική Λετονία κάτω από την επίδραση των γειτονικών ρωσικών ηγεμονιών. Οι ποταμίσιοι δρόμοι εξασφάλιζαν την εμπορική επικοινωνία με την ρωσική ενδοχώρα. Στη Δύση, η ζωή κυλούσε με τις παλιές μορφές των φυλών που αργά αργά περνούσαν κι αυτές στην φεουδαρχική φάση. Στα ανατολικά, στις τοπικές επικράτειες των φέουδων, μαζί με την καλλιέργεια των αγρών, άρχισε να αναπτύσσεται και η κατεργασία του σιδήρου και η αγγειοπλαστική. Περίπου τετρακόσιοι οχυροί οικισμοί φεουδαρχών της εποχής από τον 10

ως τον 13

ο

έχουν εντοπιστεί.

Η θεομηνία των Γερμανών ξέσπασε στο δεύτερο μισό του 12^{ου} αιώνα, όταν οι πρώτοι έμποροι έκαναν απόβαση στις εκβολές του ποταμού Ντβίνα κι απλώθηκαν σε ολόκληρη την παραλία. Η ενδοχώρα αποκλείστηκε από την θάλασσα. Ακολούθησαν Γερμανοί επίσκοποι επικεφαλής στρατευμάτων. Πήραν το Ίσκιλε (1186) και το έκαναν κέντρο επισκοπάτου (φέουδου με επίσκοπο διοικητή). Πήραν και την Ρίγα (1201). Ο επίσκοπος Αλβέρτος έκανε φρικιαστικά εγκλήματα στο όνομα της θρησκείας και στην προσπάθειά του να επιβληθεί. Μάζεψε Γερμανούς, τους έχρισε σταυροφόρους, δημιούργησε το Τάγμα της Ρομφαίας και βάλθηκε να ξεπαστρέψει τις φυλές. Οι Λίβοι αντιστάθηκαν ως το 1205. Οι Κούριοι και οι Ζεργάλοι ως το 1236. Οι ιθαγενείς υποχρεώνονταν να βαπτιστούν αν δεν ήθελαν να πεθάνουν με φριχτά βασανιστήρια.

Στα 1236, δημιουργήθηκε το Λιβονικό Τάγμα που απορρόφησε το Τάγμα της Ρομφαίας. Με συνθήκη, πήρε την Λετονία κι απλώθηκε ως την Εσθονία. Για πάνω από τρεις αιώνες, στη Λετονία και την γειτονική Εσθονία εγκαταστάθηκαν Γερμανοί φεουδάρχες του Λιβονικού Τάγματος μοιράζοντας δίκαια την χώρα μεταξύ τους. Οι Λετονοί μεταβλήθηκαν σε δουλοπάροικους των νέων αφεντάδων ή διώχτηκαν στα δάση της Ανατολής όπου έστησαν μικρά αγροκτήματα με την υποχρέωση να πληρώνουν στους Γερμανούς ποσοστό από την παραγωγή τους. Στα χωριά, έφτασαν κι εγκαταστάθηκαν Γερμανοί τεχνίτες. Η Λετονία γέμισε πέτρινους πύργους Γερμανών που άπλωναν την κυριαρχία τους ως εκεί που επέτρεπε του καθενός η δύναμη. Κάθε εκδήλωση που θύμιζε λετονική ρίζα, χτυπήθηκε ως την εξαφάνιση. Η γερμανική γλώσσα επιβλήθηκε υποχρεωτικά. Ο χριστιανισμός χρησιμοποιήθηκε ως μέσο καθυπόταξης των Λετονών και επιβολής του γερμανικού τρόπου ζωής.

Οι Γερμανοί «εκπολιτιστές» φάνηκαν τον 16^ο αιώνα. Ήταν φεουδάρχες και αριστοκράτες που αργά ανακάλυψαν ότι οι λετονικές παραδόσεις δεν είχαν σβήσει. Ανέλαβαν να τις εξαφανίσουν με το σκεπτικό ότι «ο γερμανικός πολιτισμός κάνει καλό». Όμως, ο «γερμανικός πολιτισμός» στη Λετονία δεν ήταν παρά η επαρχιακή απομίμηση του τρόπου ζωής στα δουκάτα και τα κρατίδια της Γερμανίας. Και οι Λετονοί, παρίσταναν τους χριστιανούς για να γλιτώσουν το μαχαίρι αλλά στα απρόσιτα δάση, στις όχθες των λιμνών και στις πηγές των ποταμιών τους θυσίαζαν στον θεό Κερκλίσινγκ κι έκαναν προσφορές στις μητέρες θεές τους. Στα 1606, οι Ιησουίτες ιεραπόστολοι διαπίστωναν ότι στην ουσία οι Λετονοί τους κοροΐδευαν.

Οι γερμανικές λιβονικές κομητείες αναγκάστηκαν να συνασπιστούν εναντίον του κοινού εχθρού που φάνηκε από τα ανατολικά. Ήταν οι Ρώσοι που αναζητούσαν έξοδο στην Βαλτική θάλασσα. Ο Λιβονικός πόλεμος (1558 – 1583) έληξε με τους Ρώσους να έχουν ηττηθεί και το Λιβονικό Τάγμα να έχει διαλυθεί. Στα βόρεια (στην Εσθονία) είχαν πια εγκατασταθεί οι Σουηδοί. Στα όρια της Λετονίας είχε απλωθεί η πολωνολιθουανική κοινοπολιτεία, το κράτος Ρετς Ποσπολίτα που δημιουργήθηκε με την πρόσκαιρη ένωση Λιθουανών και Πολωνών. Η Λετονία έγινε επαρχία του. Οπαδοί της αντιμεταρρύθμισης αυτοί, επέβαλαν την δική τους χριστιανική τρομοκρατία καθώς οι χριστιανοί της Λετονίας ήταν προτεστάντες οπαδοί του Λούθηρου.

Ο πόλεμος ανάμεσα στην Σουηδία και την Ρετς Ποσπολίτα (1600 – 1629) προκάλεσε μεγάλες καταστροφές στα εδάφη της Λετονίας. Έληξε με νικητές τους Σουηδούς που πήραν όλη την γη από την Ρίγα ως την θάλασσα. Τα φέουδα έγιναν κρατικά κτήματα και οι

φεουδάρχες βρέθηκαν ενοικιαστές. Για περίπου ογδόντα χρόνια. Ο Βόρειος πόλεμος ανάμεσα στον τσάρο Μεγάλο Πέτρο της Ρωσίας και τον βασιλιά Κάρολο ΙΒ΄ της Σουηδίας (1700 – 1721) ρήμαξε την Λετονία όπου, στα 1710, εκδηλώθηκε και φοβερή επιδημία πανούκλας. Κατέληξε με την χώρα να ανήκει στη Ρωσία και τους φεουδάρχες να επανακτούν τη γη αναγνωρίζοντας επικυρίαρχο τον τσάρο.

Ακολούθησαν διακόσια χρόνια ειρήνης αλλά όχι και ηρεμίας καθώς σημειώθηκαν πολλές εξεγέρσεις εργατών. Αιτία η προσπάθεια των φεουδαρχών να απορροφήσουν τα μικρά αγροκτήματα και να μετατρέψουν τους ιδιοκτήτες τους σε μισθωτούς εργάτες της γης. Οι εξεγέρσεις εντάθηκαν στη δεκαετία του 1840, ενώ ήδη σχηματιζόνταν αστικά κέντρα και πόλεις με πολυάριθμους κατοίκους. Η Ρίγα, στα 1792, αριθμούσε 25.000 κατοίκους. Στα 1853 οι κάτοικοι ήταν 66.000. Στα 1900, στη Λετονία λειτουργούσαν 404 μεγάλα εργοστάσια και πλήθος βιοτεχνίες. Στην ύπαιθρο όμως, οι απόγονοι των Γερμανών φεουδαρχών εξακολουθούσαν να κατέχουν τεράστιες εκτάσεις γης με το 70% του ντόπιου πληθυσμού να είναι ακτήμονες, τα δύο τρίτα από τους οποίους δούλευαν ως εργάτες γης. Η πανρωσική απεργία του 1905 βρήκε πρόσφορο έδαφος στην Λετονία. Ξεκίνησε στις 12 Ιανουαρίου σε ένδειξη διαμαρτυρίας για τα θύματα της Ματωμένης Κυριακής μπροστά στα χειμερινά ανάκτορα της Πετρούπολης κι εξελίχθηκε σε μαζική κινητοποίηση που συνεχίστηκε ως τις 20 του μήνα με συγκρούσεις με τα τσαρικά στρατεύματα και θύματα εβδομήντα νεκρούς και πάνω από διακόσιους τραυματίες. Η επανάσταση που ακολούθησε, σημείωσε αρχικά επιτυχίες αλλά τελικά πνίγηκε στο αίμα.

Ο Α΄ Παγκόσμιος πόλεμος μετέβαλε την Λετονία σε απέραντο πεδίο μαχών. Η «Φεβρουριανή επανάσταση» του 1917 στην Ρωσία, έφτασε στην επαρχία της Λετονίας τον Μάρτιο. Λετονική εθνοσυνέλευση με λαϊκούς εκπροσώπους από τις μη κατεχόμενες περιοχές, διακήρυξε στις την ίδρυση αυτόνομου κράτους στα πλαίσια της Ρωσικής ομοσπονδίας. Δεν υπήρχε όμως πια Λετονία, καθώς οι Γερμανοί την είχαν κυριεύσει σχεδόν ολόκληρη.

Η συνθήκη του Μπρεστ Λιτόβσκ (5 Δεκεμβρίου του 1917) ανάμεσα στους μπολσεβίκους και τους Γερμανούς σήμανε τον διαμελισμό της Λετονίας. Πήραν από ένα κομμάτι γης οι Ρωσία, Γερμανία και Πολωνία. Το ρωσικό τμήμα πέρασε στην εξουσία των σοβιέτ της Λετονίας που ήδη προϋπήρχαν. Με την λήξη του πολέμου, τα ξένα στρατεύματα αποχώρησαν και οι Λετονοί, σε νέα εθνοσυνέλευση (18 Νοεμβρίου του 1918), διακήρυξαν την ανεξαρτησία της χώρας τους ως δημοκρατία. Σχηματίστηκε κυβέρνηση με πρωθυπουργό τον Κ. Ουλμάνις. Στα τέλη του επόμενου μήνα, δημιουργήθηκε η μπολσεβίκικη Στρατιωτική Επαναστατική

Επιτροπή που διακήρυξε ότι η Λετονία είναι σοβιετική δημοκρατία και απαίτησε την μετάβαση της εξουσίας στα σοβιέτ. Η Λετονία βρέθηκε στη δίνη εμφύλιου πολέμου με την κυβέρνηση Ουλμάνις να υποστηρίζεται από αγγλικές δυνάμεις και την μπολσεβίκικη από την Σοβιετική Ρωσία που κινητοποίησε τον κόκκινο στρατό.

Στις μάχες ενεπλάκησαν και οι Γερμανοί που αντιδρούσαν στην δημιουργία ανεξάρτητου λετονικού κράτους. Οι μπολσεβίκοι έφτασαν ως την Ρίγα και την κατέλαβαν. Οι Γερμανοί μπήκαν από τα νότια και κατέλαβαν μεγάλο μέρος της χώρας. Εγκατέστησαν εκεί κυβέρνηση με πρόεδρο τον γερμανόφιλο ιερέα, Α. Νεέντρα.

Στα 1919, μπολσεβίκοι και Γερμανοί έφτασαν στη μοιραία μεταξύ τους σύγκρουση καθώς στην ίδια την νικημένη του Α' Παγκοσμίου πολέμου Γερμανία οι απόπειρες των κομμουνιστών να επιβληθούν είχαν πνιγεί στο αίμα. Ο γερμανικός στρατός έδωσε τον κόκκινο στρατό από την Ρίγα (Μάιος 1919). Τον Ιούνιο, εκδιώχτηκαν αυτοί από τους Λετονούς που είχαν σχηματίσει δικό τους στρατό και είχαν συμμάχους τους Εσθονούς. Η κυβέρνηση Ουλμάνις επανήλθε στην πρωτεύουσα. Οι Γερμανοί αναγκάστηκαν να υποχωρήσουν αφήνοντας στους Λετονούς τα δύο τρίτα της χώρας. Τον Νοέμβριο (1919), υποχρεώθηκαν από τις νικήτριες δυνάμεις του Α' Παγκοσμίου πολέμου να αποχωρήσουν από ολόκληρη την Λετονία.

Ο λετονικός στρατός, ενισχυμένος και από τους Πολωνούς, στράφηκε εναντίον των μπολσεβίκων που εξακολουθούσαν να κατέχουν λετονικά εδάφη. Στις 11 Αυγούστου 1920, η Σοβιετική Ένωση αναγνώριζε την Λετονία ως ανεξάρτητο κράτος. Τον Ιανουάριο του 1921, το συμβούλιο των πρεσβευτών στο Παρίσι αναγνώρισε με τη σειρά του την ανεξαρτησία της Λετονίας. Τον Σεπτέμβριο του ίδιου χρόνου, η χώρα εντάχθηκε στην Κοινωνία των Εθνών (ΚτΕ).

Ως δημοκρατία, η Λετονία έστρεψε την οικονομία της προς την Δύση με μεγάλες αναταράξεις εξαιτίας του μετασχηματισμού της. Το εξαγωγικό εμπόριο προσανατολιζόταν στις αγορές της Γερμανίας και της Αγγλίας. Αλλά η Γερμανία είχε φτάσει στα όρια της απόγνωσης, ενώ η Βρετανία βρέθηκε στη δίνη της παγκόσμιας οικονομικής κρίσης που ξεκίνησε το 1929 με το κραχ της Νέας Υόρκης. Η κρίση επεκτάθηκε και στην Λετονία. Η ανεργία έπληξε την χώρα. Οι διαδηλώσεις που ξέσπασαν καθοδηγούνταν από τους σοσιαλιστές και τους κομμουνιστές που όμως οδηγήθηκαν σε ρήξη μεταξύ τους. Τον

Νοέμβριο του 1933, με απόφαση της Βουλής, η κοινοβουλευτική ομάδα των εργατών και αγροτών διαλύθηκε. Τον Μάιο του 1934, ο Ουλμάνις κήρυξε προσωπική δικτατορία, όπως συνέβη και στην Εσθονία και, νωρίτερα, στη Λιθουανία.

Στις 22 Αυγούστου του 1939, η Ρωσία του Ιωσήφ Στάλιν και η Γερμανία του Αδόλφου Χίτλερ υπέγραψαν συνθήκη. Την 1^η Σεπτεμβρίου, ξεκίνησε η γερμανική εισβολή στην Πολωνία. Στις 17 Σεπτεμβρίου, και η Ρωσία εισέβαλε στην Πολωνία, από τα ανατολικά. Στις 5 Οκτωβρίου, μια βδομάδα μετά την αντίστοιχη όμοια της Εσθονίας και πέντε μέρες πριν από εκείνη της Λιθουανίας, η Λετονία υπέγραψε συμφωνία αμοιβαίας βοήθειας με την σοβιετική κυβέρνηση. Στα πλαίσια της συμφωνίας, σοβιετικά στρατιωτικά τμήματα μπήκαν στην Λετονία. Έτσι κι αλλιώς, τη στιγμή εκείνη, Ρώσοι και Γερμανοί ήταν σύμμαχοι.

Οι Σοβιετικοί διακήρυξαν ότι εντόπισαν αντισοβιετικές κινήσεις και προσπάθεια δημιουργίας αντισοβιετικού μπλοκ στην Βαλτική. Με διακοίνωσή της, η Σοβιετική Ένωση διαμαρτυρήθηκε (16 Ιουνίου του 1940, την ίδια μέρα που αντίστοιχες διακοινώσεις επιδόθηκαν στις Εσθονία και Λιθουανία) και έστειλε στρατεύματά της για «να εξασφαλίσουν την αυστηρή τήρηση της συμφωνίας». Με τον σοβιετικό στρατό παρόντα, στις 20 Ιουνίου, η κυβέρνηση της Λετονίας ανατράπηκε αναιμακτα (η αντίστοιχη της Εσθονίας ανατράπηκε την επομένη, 21 του μήνα, ενώ της Λιθουανίας στις 17 Ιουλίου) και αντικαταστάθηκε από λαϊκή κυβέρνηση. Στις 25 Αυγούστου του 1940, η Λετονία (όπως την ίδια μέρα και οι γειτονικές Εσθονία και Λιθουανία) ενσωματώθηκε στη Σοβιετική Ένωση.

Η συμμαχία Σοβιετικής Ένωσης και Γερμανίας έζησε λιγότερο από δύο χρόνια. Τον Ιούλιο του 1941, η Γερμανία εισέβαλε στην Σοβιετική Ένωση. Τον ίδιο μήνα εισέβαλε και στην Λετονία και την Εσθονία. Η πρωτεύουσα, Ρίγα, έπεσε την 1^η Ιουλίου. Η υπόλοιπη χώρα κυριεύτηκε ως τις 8 του μήνα.

Η οργάνωση της αντίστασης έγινε με γοργά βήματα. Οι Λετονοί προχώρησαν στη δημιουργία παρτιζάνικου απελευθερωτικού στρατού που, στα 1943, αριθμούσε 20.000 μαχητές αλλά και πολλούς που δρούσαν στις πόλεις. Η λετονική αντίσταση εκτροχίασε 350 τρένα μεταφοράς στρατευμάτων, εξουδετέρωσε 87 τανκς και θωρακισμένα κι έβγαλε εκτός μάχης 45.000 Γερμανούς.

Η σοβιετική αντεπίθεση εκδηλώθηκε σφοδρή το καλοκαίρι του 1944. Η μάχη της Ρίγας ξεκίνησε στις 11 Οκτωβρίου και έληξε στις 13, με την απελευθέρωση της πόλης. Ως τον Μάιο του 1945, οι Γερμανοί είχαν εκδιωχθεί από ολόκληρη την Λετονία, ενώ στην Ρίγα

εγκαταστάθηκαν η Κεντρική Επιτροπή του Κομμουνιστικού Κόμματος Λετονίας και η εξόριστη κυβέρνηση. Η Λετονία έγινε μια από τις σοβιετικές σοσιαλιστικές δημοκρατίες. Ως το 1991.

Την 1^η Ιουλίου του 1991, στην Πράγα, οι ηγέτες της ανατολικής Ευρώπης αποφάσισαν την διάλυση του Συμφώνου της Βαρσοβίας. Πενήντα μία μέρες αργότερα, στις 21 Αυγούστου του 1991, η Λετονία ακολουθούσε την Εσθονία που την προηγούμενη είχε διακηρύξει την αποχώρηση της από τη Σοβιετική Ένωση δίνοντας το σύνθημα για την αποσύνθεσή της. Είχε προηγηθεί η Λιθουανία αλλά είχε βάλει την διακήρυξη της ανεξαρτησίας σε «αναμονή εκατό ημερών». Οι εξελίξεις κινήθηκαν με μεγάλη ταχύτητα:

Στις 3 Σεπτεμβρίου του 1991, η Λετονία, μαζί με τις Εσθονία και Λιθουανία, ζήτησε να ενταχθεί στον ΟΗΕ. Έξι μέρες αργότερα, η Σοβιετική Ένωση αναγνώρισε ως ανεξάρτητες τις τρεις βαλτικές δημοκρατίες της Εσθονίας, της Λετονίας και της Λιθουανίας.

Στις 17 του μήνα, η Γενική Συνέλευση δεχόταν ως μέλη του ΟΗΕ την Λετονία μαζί με τις Εσθονία και Λιθουανία καθώς και τη Βόρεια και τη Νότια Κορέα, την Μικρονησία και τα νησιά Μάρσαλ.

Στις 6 Ιουλίου του 1993, το σύνταγμα της 15^{ης} Φεβρουαρίου του 1922 που είχε από το 1940 ανασταλεί, ανασύρθηκε και ίσχυσε πάλι. Ο εκλεγμένος στις 8 Ιουλίου του 1999 πρόεδρος της Δημοκρατίας, Βάιρα Βίκε Φρεϊμπέργκο και ο εκλεγμένος στις 5 Μαΐου του 2000 πρωθυπουργός, Αντρίς Μπερτζίνς, ανέλαβαν να οδηγήσουν την νεαρή δημοκρατία στον 21^ο

αιώνα. Δεν φαίνεται να τα κατάφεραν. Στις εκλογές της 5^{ης}

Οκτωβρίου του 2002, ο «Λετονικός Τρόπος», το κόμμα του Αντρίς Μπερτζίνς, πήρε μόλις 4,9% και βρέθηκε κάτω από το όριο του 5% μένοντας έξω από το κοινοβούλιο. Νικητής στις εκλογές αυτές αναδείχτηκε ο πρώην διοικητής της κεντρικής τράπεζας της Λετονίας, Εϊνάρ Ρέπσε. Ο συνασπισμός των Πρασίνων και της Ένωσης Αγροτών, που αντιτίθεται στην άμεση ένταξη της χώρας στην Ευρωπαϊκή Ένωση, έλαβε το 9,85%. Τέσσερις ημέρες αργότερα, στις 9 Οκτωβρίου του 2002, οι Λετονοί πληροφορήθηκαν ότι η χώρα τους κάλυψε όλες τις προϋποθέσεις και πλέον μπορούσε να ενταχθεί στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Λογαριάζεται μέλος της από την 1

η

Μαΐου του 2004. Από τις 21 Νοεμβρίου του 2002, είναι μέλος του ΝΑΤΟ. Ο κεντροδεξιός συνασπισμός του

[Βάλντις Ντομπρόβκις](#)

κέρδισε τις βουλευτικές εκλογές που διενεργήθηκαν στις 2 Οκτωβρίου 2010, εξασφαλίζοντας το 57% των ψήφων και τις 63 επί συνόλου 100 εδρών στο Κοινοβούλιο, παρά την πολιτική λιτότητας. Η χώρα εκτείνεται σε 64.500 τετραγωνικά χιλιόμετρα και αριθμεί περίπου 2.400.000 κατοίκους από τους οποίους το 30% είναι Ρώσοι.

(τελευταία επεξεργασία, 5.9.2012)